

»Ballettens Børn«.

merleg«, men SF-blankheden, som ville have passet godt til »Ballettens Børn«, er kun sporadisk opnået, og nogle steder kan man ikke akceptere billedbeskæringen: Halve dansere er der ikke meget ved). Men med større filmisk smidighed end *Dreyers* er der skabt et univers, som er lige så konsekvent som »Ordet«.

Begejstringen for »Ballettens Børn« har i den grad revet mig med, at der nu ikke bliver plads til omtale af de to andre film på programmet. Men de fortjener også mindre vira-

Erik Ulrichsen.

KEINE HEXEREI

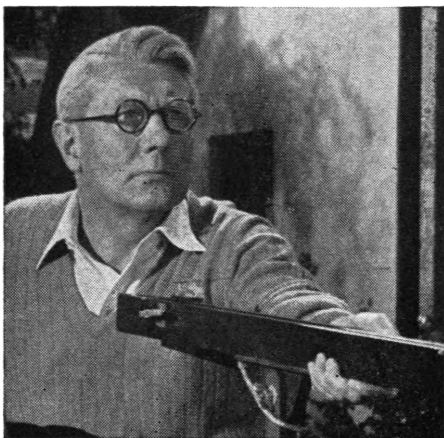
THE DAM BUSTERS (MØRKETS ESKADRILLE). Prod.: A. B. P. C. 1954. Manus.: R. C. Sherriff efter Paul Brickhills bog og Wing-Commander Gibsons »Enemy Coast Ahead«. Instr.: Michael Anderson. Foto: Erwin Hiller. Musik: Leighton Lucas. Eric Coates. Medv.: Michael Redgrave, Richard Todd, Basil Sydney, Derek Farr, Patrick Barr, Ernest Clark, Raymond Huntley.

Dette er en af de mest sobre og lidenskabsløse krigsfilm man har set. Men også en af de mest perspektivløse — krigen reduceret til en konkret matematisk-teknisk opgave, hvis behændige løsning man følger i enkeltheder med den samme benovede undren, hvormed man i skoletiden fulgte fysiklærerens kateder-demonstrationer med induktionsapparater,

lakmuspapir og andre tryllemidler. Opgaven er her sprængningen af tre dæmningsanlæg i Ruhrdistriktet ved hjælp af specielt konstruerede bomber, der smutter henad vandoverfladen med forud beregnede intervaller for i det sidste smut at ramme nøjagtig hvor målet er mest sårbart. Filmen skildrer aktionen fra ideen til den fødes af teknikeren Dr. Barnes Wallis (spillet i virkningsfuld understatement af Michael Redgrave) via de vanskeligheder den møder undervejs til fuldbyrdelsen, der koster den tyske krigsindustri en kæmpeoversvømmelse og RAF-eskadrillen under ledelse af Wing-Commander Guy Gibson (spillet i udtryksløs understatement af Richard Todd) otte bombemaskiner hver med syv mands besætning. Filmens skildring af vovestykket er nøgtern og saglig indtil det kliniske, med hovedvægten lagt på de tekniske demonstrationer, d.v.s. de indledende primitive eksperimenter med marmorkugler i et vandbassin, de første forsøg med de specialkonstruerede smuttende bomber og bombningen selv foretaget under lidsig beskydning fra de tyske flakførere.

Alt dette er ubestrideligt spændende, meget spændende endda, og også meget imponerende som en opvisning af teknisk snilde og præcision. Men en snildt udtænkt og heroisk gennemført krigshandling gør ikke nødvendigvis en god film. Den ydre spænding må sættes i forhold til en indre for at virke gribende. Det sker ikke i »Mørkets Eskadrille«. R. C. Sherriffs manuskript når i mennesketegningen aldrig ud over den nødtørftige skitse, og instruktøren Michael Anderson har ikke formået at sammensmelte det fiktive og det dokumentariske stof til en enhed med menneskelig mening og dybde. Man er færdig med filmen og dens mennesker, når bomberne er faldet og de tyske dæmninger sprængt. Ret beset binder den kun vor spænding til de umenneskelige bombers dans på vandet og ikke til de mennesker, der konstruerer og kaster dem. Derfor yder »Mørkets Eskadrille« hverken de implicerede eller den modige handling retfærdighed.

Werner Pedersen.

Redgrave eksperimenterer i »Mørkets Eskadrille«.